

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **GTS Czech s.r.o.**, se sídlem Praha 3, Přemyslovská 2845/3, zastoupený JUDr. Kateřinou Radostovou, advokátkou se sídlem Praha 1 – Josefov, Břehová 208/8, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Brno, tř. Kpt. Jaroše 7, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá ochrany proti nečinnosti žalovaného a požaduje, aby soud uložil žalovanému povinnost vydat rozhodnutí o návrhu žalobce ze dne 30.12.2013 na přezkoumání úkonů zadavatele Česká republika – Ministerstvo vnitra

při zadávání veřejné zakázky „Poskytování služeb KIVS - 2013 – 2017“ zadávané v otevřeném řízení, jehož oznámení bylo odesláno do informačního systému o veřejných zakázkách dne 31.7.2012 a uveřejněno pod ev. č. 220101.

Ze žalobních tvrzení a z listin, které žalobce soudu předložil, plyne, že žalobce podal dne 30.12.2013 návrh na zahájení řízení, to bylo u žalovaného vedeno pod sp. zn. S9/2014/530/Edo. V rámci tohoto řízení v průběhu ledna 2014 až května 2014 žalovaný vyzval žalobce k upřesnění, proti kterým „prováděcím veřejným zakázkám“ v rámci veřejné zakázky zadávané prostřednictvím 114 výzev k podání nabídek v dynamickém nákupním systému jeho návrh směřuje, žalobce na to reagoval sdělením, že aktuální počet takto zadávaných veřejných zakázek (k březnu 2014) je 89, na to reagoval žalovaný 89 samostatnými oznámeními o zahájení správních řízení, mimo jiné i znovu oznámil vedení řízení k návrhu žalobce ve věci sp. zn. „S9/2014/VZ“. Poté žalovaný vyzval žalobce ke složení kauce a k předložení dokladů o jejím složení v celkové částce 8 800 000 Kč a řízení přerušil, žalobce na to reagoval sdělením, že kauci složil v zákonné výši 100 000 Kč, a proti procesnímu rozhodnutí žalovaného ve věci složení kauce a předložení dokladů o jejím složení v celkové částce 8 800 000 Kč podal rozklad a stížnost, o nichž ke dni podání žaloby ještě nebylo rozhodnuto. Žalobce dovozuje, že žalovaný procesně nesprávně (bezdůvodně) v průběhu řízení o návrhu žalobce ze dne 30.12.2013 zahájil dalších 88 řízení a že v řízení zahájeném návrhem žalobce ze dne 30.12.2013, ve vztahu k němuž žalobce kauci ve výši 100 000 Kč řádně zaplatil, nehodlá pokračovat, a proto je nečinný.

Žaloba byla podána dne 7.5.2014. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 22.5.2014 mimo jiné soudu sdělil, že rozhodnutí ve věci, ačkoli nebylo vydáno před podáním žaloby, bylo vydáno po jejím podání, a sice dne 19.5.2014. Ke svému vyjádření přiložil opis tohoto rozhodnutí. Jde o rozhodnutí označené sp. zn. „ÚOHS-S9, 249, 250, 251, 252, 253, 254, 256, 257, 258, 259, 260, 261, 262, 263, 264, 265, 266, 267, 268, 269, 270, 271, 272, 273, 274, 275, 276, 277, 288, 279, 280, 281, 282, 283, 284, 285, 286, 287, 288, 289, 290, 291, 292, 293, 294, 295, 296, 297, 298, 299, 300, 301, 302, 303, 304, 305, 306, 307, 308, 309, 310, 311, 312, 313, 314, 315, 316, 317, 318, 319, 320, 321, 322, 323, 324, 325, 326, 327, 328, 329, 330, 331, 332, 333, 334, 335, 336/2014/VZ-10352/2014/513/Edo datované dne 19.5.2014. Z dokazování u jednání soudu dne 31.7.2014 vyplynulo, že toto rozhodnutí bylo žalobci a dalšímu účastníkovi správního řízení (zadavateli) doručeno dne 19.5.2014.

Z obsahu uvedeného rozhodnutí žalovaného se podává, že jde o rozhodnutí o návrzích žalobce ze dne 30.12.2013 ve věci přezkoumání úkonů zadavatele (Česká republika – Ministerstvo vnitra) učiněných při zadávání veřejných zakázek zadávaných na základě výzev v rámci dynamického nákupního systému „Poskytování služeb KIVS – 2013 – 2017“, jeho oznámení bylo do Věstníku veřejných zakázek odesláno dne 31.7.2012, dne 1.8.2012 bylo uveřejněno pod ev. č. 220101 a bylo opraveno dne 22.4.2013 a dne 23.9.2013 a v Úředním věstníku Evropské unie bylo

uveřejněno dne 4.8.2012 pod ev. č. 2012/S 149-249354 a opraveno dne 24.4.2013 a dne 26.9.2013. Předmět tohoto rozhodnutí se tak věcně plně kryje s předmětem návrhu na zahájení řízení, který žalobce dne 30.12.2013 podal. Jednalo se přitom o rozhodnutí ve věci samé – ve věci žalobcova návrhu ze dne 30.12.2013; je přitom vedlejší, že řízení bylo ukončeno bez meritorního závěru jeho zastavením, podle žalovaného pro nesplnění podmínek řízení. Pro účely posouzení důvodnosti žaloby v nyní posuzované věci je přitom rovněž vedlejší, kolik řízení žalovaný na základě žalobcova návrhu ze dne 30.12.2013, později doplněného, vedl a kolik řízení, jež byla v jejich průběhu spojena, bylo uvedeným rozhodnutím žalovaného ze dne 19.5.2014 skončeno.

Žalovaný rozhodl tak, že se správní řízení zastavuje, neboť s podáním návrhu nebyla složena kauce a žalobce kauci nesložil ani v dodatečné lhůtě stanovené žalovaným (nepředložil žalovanému doklady o složení těchto kaucí). V rozhodnutí žalovaný popisuje, jak procesně postupoval po podání žalobcova návrhu ze dne 30.12.2013; argumentuje tak, že na základě tohoto návrhu k výzvě žalovaného žalobcem doplněného zahájil celkem 89 správních řízení, které následně spojil a o nichž tímto rozhodnutím rozhoduje. Žalovaný v tomto rozhodnutí rovněž odůvodňuje svůj právní názor, podle něhož měla být kauce zaplácena ve výši 8 900 000 Kč, že byla zaplácena pouze ve výši 100 000 Kč, že žalobce k výzvě žalovaného nespécifikoval, ve vztahu k jaké veřejné zakázce byla kauce ve výši 100 000 Kč zaplácena, a tedy že žalovaný vyšel z toho, že nebyla zaplácena ve vztahu k žádné veřejné zakázce a že kauci ve výši 100 000 Kč tedy žalobci vrátí.

Podle § 79 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s.ř.s.“), te, kdo bezvysledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek. Podle § 81 odst. 1 s.ř.s. soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí. Podle § 81 odst. 2 s.ř.s. je-li návrh důvodný, soud uloží rozsudkem správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení a stanoví k tomu přiměřenou lhůtu, ne však delší, než kterou určuje zvláštní zákon. Podle § 81 odst. 3 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná.

Podle zdejšího soudu bylo o žalobcově návrhu ze dne 30.12.2013 (tedy ve věci samé) žalovaným rozhodnuto. Byť se tak stalo po podání žaloby (dne 19.5.2014), trval-li žalobce na uložení povinnosti žalovanému vydat toto rozhodnutí i po podání žaloby na jednání soudu (to proběhlo dne 31.7.2014 a soud téhož dne rozhodoval), podle skutkového stavu ke dni rozhodování musel soud pokládat žalobu za nedůvodnou.

V řízení podle § 79 a násl. s.ř.s. může soud žalovanému toliko uložit povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé (nebo osvědčení – o tuto povinnost v nyní posuzované věci nejde), nemůže však žalovaného zavazovat, jak má rozhodnout a jakým procesním postupem se má takového rozhodnutí dobrat. Bylo-li již rozhodnutí vydáno, nemůže soud v rámci řízení podle § 79 a násl. s.ř.s. posuzovat správnost (zákonost) důvodů, o které je takové rozhodnutí opřeno. Jestliže žalovaný rozhodnutí ve věci žalobcovu návrhu ze dne 30.12.2013 vydal, pak v řízení podle § 79 a násl. s.ř.s. tedy nemůže být pod kognicí soudu procesní postup, jaký žalovaný ve věci zvolil; soud tedy v tomto řízení nemůže posuzovat, zda měl žalovaný o žalobcově návrhu ze dne 30.12.2013 vést toliko jediné řízení (jak tvrdí žalobce) či zda měl zahájit k tomuto návrhu řízení několik, které pak spojil (jak učinil žalovaný), nemůže posuzovat ani to, zda bylo procesně správným postupem žalovaného „opakované“ oznámení zahájení řízení k původnímu (jedinému) žalobcovu návrhu ze dne 30.12.2013 či nikoli, zda měl žalovaný po žalobci s ohledem na věcné důvody, o které žalobce svůj návrh na zahájení řízení opíral, požadovat předložení dokladu o složení kauce toliko ve výši 100 000 Kč (jak tvrdí žalobce) či zda měl požadovat předložení dokladu o složení kauce ve výši 8 900 000 Kč (jak učinil žalovaný), a konečně tak nemůže posuzovat ani faktickou správnost zastavení správního řízení pro nepředložení dokladu o složení kauce v té výši, jaká měla být podle žalovaného složena a jak o tom měl být podle žalovaného doklad předložen. V tomto řízení tedy zdejšímu soudu nepřísluší zodpovědět klíčovou spornou právní otázku, jak stojí mezi žalobcem a žalovaným, zda mělo být na zadávací řízení, jehož přezkoumání se žalobce svým návrhem ze dne 30.12.2013 domáhal, nahlíženo jako na zadávací řízení jediné (tedy jako na jedinou takto zadávanou veřejnou zakázku) či jako na zadávacích řízení 89; právě od zodpovězení této otázky se totiž odvíjí zodpovězení otázky ohledně výše kauce, jež měla být žalobcem složena a jak o jejím složení měl žalobce žalovanému předložit doklad. Věc byla žalovaným skončena vydáním rozhodnutí ze dne 19.5.2014; toto jeho rozhodnutí je prvostupňovým rozhodnutím ve věci samé a žalobce má právní prostředek, jak proti tomuto rozhodnutí řádným procesním postupem brojit – tímto prostředkem je rozklad k předsedovi žalovaného. Proti rozhodnutí o rozkladu má pak žalobce případně právo brojit žalobou ke zdejšímu soudu a vyvolat tím řízení podle § 65 a násl. s.ř.s.

Právě uvedené nemůže být vnímáno jako neochota zdejšího soudu se věcí (procesním postupem žalovaného a jeho právním názorem, od něhož se procesní postup odvíjí) nyní materiálně ke spokojenosti žalobce zabývat. Systematika s.ř.s. a „věcná náplň“ řízení podle § 79 a násl. s.ř.s. na straně jedné oproti „věcné náplni“ řízení podle § 65 a násl. s.ř.s. na straně druhé zdejšímu soudu tuto možnost nyní nedává. Veškeré úvahy zdejšího soudu v nyní posuzované věci tedy nutně musí ustát na závěru vyplývajícím ze skutkového zjištění, že ke dni rozhodování zdejšího soudu žalobou požadované rozhodnutí žalovaného (ze dne 19.5.2014) již bylo vydáno a do sféry dispozice žalobce (i dalšího účastníka správního řízení) se dostalo. Na základě

tohoto zjištění tak zdejší soud dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná, a proto ji podle § 81 odst. 3 s.ř.s. zamítl.

Namítal-li žalovaný, že nebyly splněny podmínky řízení o žalobě, neboť ve světle právního názoru vysloveného v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20.5.2014, č.j. 8 Ans 2/2012-278, musel žalovaný před podáním žaloby vyčerpat předchozí právní prostředek ochrany proti nečinnosti podle § 80 odst. 3 správního řádu, což neučinil, pak zdejší soud je toho názoru, že byla-li žaloba podána dne 7.5.2014, tedy před vydáním sjednocujícího usnesení rozšířeného senátu, a to za situace, kdy zdejší soud v minulosti konstantně judikoval, že v případě žalovaného coby ústředního správního úřadu není třeba podmínku vyčerpání předchozího právního prostředku ochrany proti nečinnosti podle § 80 odst. 3 správního řádu splnit (a judikoval tak i Nejvyšší správní soud – kupř. v rozsudku ze dne 16. 9. 2009, čj. 1 Ans 2/2009 – 79), pak dovozovat tuto povinnost zpětně k tíži žalobce by nepředstavovalo postup procesně korektní (to nic nemění na tom, že napříště bude třeba v obdobných situacích právní názor podle sjednocujícího usnesení rozšířeného senátu respektovat).

O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci procesně úspěšným, proto mu nenáleží náhrada nákladů řízení proti žalovanému. Procesně úspěšným byl žalovaný, tomu však podle obsahu soudního spisu nevznikly náklady řízení přesahující náklady jeho běžné úřední činnosti, a proto bylo rozhodnuto, že žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. července 2014

David Raus, v.r.
předseda senátu